Поль Клодель

Тьма

Перекладач: М. Драй-Хмара

Я тут, а вона там; кругом усе в мовчанні й тьмі жахливій,
нас просіває Сатана крізь решето. Ми — нещасливі.
Я мучусь, мучиться вона, і ніякісіньких шляхів
помежи нами; і від неї немає — ні руки, ні слів.
Нічого — тільки ніч німа і всюдисуща, ніч страждання,
де гасне творчість, де гризе страшне, нездійснене кохання.
Я слух напружую, але я сам!.. Мене сповняє жах...
Я чую голос, мов її, і покрик у чиїхсь устах.
Я чую тихий вітерець, і волос дибиться з розпуки:
спасіть її — над нею смерть! із пащі вирвіть у Звірюки!
І прикрий присмак смерті знов застряг в зубах, наповнив рот.
Як нудно! Шанець! — хочеться блювать... І знову поворот.
В точилі бувши, сам душив я грона за безумства й дуру
і сміхом вибухав вночі, від муру ходячи до муру.
Невже ж отой, хто очі дав, мене не вгледить без очей?
Невже ж отой, хто вуха дав, мене не вчує без ушей?
Я знаю: де буяє гріх, там здобіль милосердя неба.
Це князя світу час прийшов, — молитись і благати треба.